

Hồi 38

Gái Đẹp Trên Du Thuyền

ã Quân Vũ thức mắc vô cùng, chàng biết rằng pho sách này là một bảo vật vô lâm. Đã hơn ba trăm năm nay, có đến hàng trăm cao thủ giang hồ thiệt mạng vì nó.

Chàng lẳng lặng vào sau khoang thuyền, ngồi xếp bằng tròn, định vận hành nội công để lấy lại bình tĩnh. Chàng thấy mình quá bận rộn về cuốn kỳ thư này, nhưng sau mấy lần vận hành chân khí, vẫn không thể nào lấy lại sự trầm tĩnh bình thường được.

Chàng không hiểu vì lẽ gì mà cuốn Qui Nguyên Mật Tập này lại có sức lôi cuốn mãnh liệt thế. Quân Vũ khẽ thở dài...

Tuy lòng chàng không có một ý niệm nào muốn chiếm lấy cuốn kỳ thư này, nhưng bởi lòng háo kỳ, chàng muốn được chính tay cầm lấy. Chàng chỉ muốn biết trong kỳ thư này đã ghi những võ công lợi hại như thế nào mà võ lâm lại dám hy sinh thân mình, cố chiếm lấy nó.

Ý nghĩ này làm cho Quân Vũ hơi thèn thẹn. Chàng thấy mình có đôi chút tham lam, và lòng hiếu kỳ đáng trách. Chàng ngược mặt lên nhìn chung quanh, như sợ có người thấy được ý tưởng của mình.

Nhưng ý tưởng muốn xem thử kỳ thư cứ quanh quẩn trong óc chàng, đã mấy lần chàng đứng lên định chạy vào phòng thiếu nữ ấy, nhưng rồi chàng lại ngồi xuống. Quân Vũ quyết không để cho người khác nghĩ sai về chàng.

Thoạt nhiên một bóng trắng lướt tới. Mã Quân Vũ ngược nhìn lên, thấy một tỳ nữ, đang đếm bước đến gần, miệng mỉm cười duyên dáng.

Nụ cười trông rất hồn nhiên, không hề lộ nét e lệ.

Quân Vũ nghĩ thầm:

“Con bé này trông ngây thơ quá !”

Khi đến gần chàng, tỳ nữ đưa bàn tay trắng muốt, nắm lấy cổ tay chàng, nói giọng rất tự nhiên:

- Tiểu thư của tôi muốn gặp mặt người. Người hãy đến phòng tiểu thư gặp.

Thấy cử chỉ của tỳ nữ tự nhiên không hàm chứa chút tà ý nào, chàng nhẹ nhàng khẽ rút tay ra khỏi tay tỳ nữ, rồi hỏi:

- Không biết tiểu thư của cô nương muốn nói với tôi điều gì ?

Tiểu tỳ áo trắng thấy chàng rút tay khỏi tay mình, lòng có vẻ ngượng, vội đáp:

- Tiểu thư tôi sai tôi đến gọi người lại để nói chuyện, thì tôi chỉ biết tuân lệnh thôi.

Còn người muốn biết tiểu thư tôi sẽ nói gì xin cứ đến đây.

Mã Quân Vũ đứng dậy, nói:

- Được, tôi xinh lĩnh ý.

Tỳ nữ áo trắng nhìn chàng, rồi thở dài, giọng nói có vẻ u uất:

- Trước kia khi phu nhân chưa chết, người rất ghét đàn ông, cho đàn ông là hạng người xấu xa nhất. Vì vậy tiểu thư tôi cũng không thích đàn ông, mà người là đàn ông thì hãy liệu lấy.

Quân Vũ hơi rùng mình, nghĩ thầm:

- Hay là nàng đã thay đổi ý kiến, muốn ném ta xuống sông chăng?

Tuy nghĩ như vậy nhưng chàng vẫn theo bước con tỳ nữ áo trắng ra khỏi khoang thuyền.

Đi được mấy bước, bỗng tỳ nữ dừng lại nói:

- Người có biết tên tôi là gì không?

Quân Vũ ngạc nhiên lắc đầu.

Tỳ nữ áo trắng mỉm cười duyên dáng nói:

- Chúng tôi có bảy là bốn người và tiểu thư nữa là năm, đều mặc áo trắng. Người có hiểu tại sao không?

Nghe giọng nói có vẻ thành thật, không chút giả hoạt, Quân Vũ miệng mỉm cười, đáp:

- Điều này tôi cũng không biết.

Tỳ nữ cười khanh khách nói:

- Người này sao lại ngu thế ! Việc gì cũng lắc đầu với không biết.

Tuy bị mắng ngu, Quân Vũ vẫn mỉm cười, vì biết cô gái này còn con nít, nên không có ý giận

Tỳ nữ áo trắng cắn môi suy nghĩ, trông ngây thơ như trẻ con. Rồi bỗng nàng lắc lắc cái đầu. Quân Vũ thấy thế không khỏi bật cười. Tỳ nữ nói:

- Chết ! Chết ! Tôi nói bậy quá. Những điều ấy tôi không nói thì làm sao người biết được. Người đừng mách lại tiểu thư nhé.

Quân Vũ thấy nàng quá hồn nhiên, nghĩ sao nói vậy nên lòng cảm thấy thương hại. Chàng nói:

- Không sao cả ! Mà này, tiểu thư cô nương từ đâu đến? Tới Gia Định với mục đích gì

Vẫn giọng trong trẻo, nàng trả lời:

- Tiểu thư và chúng tôi từ phía Bách Hoa Cốc đến Gia Định nhưng để làm gì thì tôi không được rõ. Người muốn biết thì hỏi tiểu thư đấy.

Quân Vũ cau mày ra chiều nghĩ ngợi hỏi:

- Bách Hoa Cốc ở đâu vậy cô nương?

Tỳ nữ cười ngặt nghẽo, nói rất ngây thơ:

- Trời ơi, Bách Hoa Cốc ở đâu mà người cũng không biết, thực tức cười quá ! Đây tôi nói cho mà biết, ở đó đẹp lắm, có hoa, có cỏ, có nhiều nai con trông dễ thương đáo để. Và nhất là có rất nhiều thỏ bạch, lông nó trắng lắm, mắt nó hồng hồng, lúc nào cũng ngơ ngác ngác, tức cười chết được à. Mà trong Bách Hoa Cốc có rất nhiều bướm, to có, nhỏ có,

màu sắc sắc sỡ đẹp mắt vô cùng. Chúng tôi cứ ăn xong là ra hồ tắm, tắm rồi đi bắt bướm về ép. Ở đó thì vui không tả được.

Nàng nói thao thao một hồi thì hai người đã đến trước cửa buồng trước. Bức rèm cửa đã được vén lên từ khi nào rồi. Quân Vũ thấy một thiếu nữ, choàng tấm vải xanh, ôm cây đàn tỳ bà ngồi chễm chệ trên chiếc ghế go đặt sát bên cửa sổ. Nàng đang trầm ngâm đôi mắt nhìn dòng sông.

Tỳ nữ áo trắng vượt khỏi Quân Vũ, tiến đến bên thiếu nữ, miệng cười hồn nhiên nói:

- Thưa tiểu thư, chàng ta đến kia rồi.

Thiếu nữ từ từ quay đầu lại, nhìn chàng mỉm cười nói:

- Mời người vào đây, tôi có chuyện muốn nói.

Vừa nói nàng vừa trở chiếc ghế đối diện mời Quân Vũ ngồi. Thiếu nữ nói tiếp:

- Đáng lẽ ra tôi không dám phiền người nữa, nhưng vừa rồi tôi chợt nghĩ ra một điều, nên mạo muội với người sang đây. Mong người giúp đỡ dùm tôi, không biết có tiện chăng ?

Quân Vũ mỉm cười đáp:

- Không hề gì, cô nương có điều chi còn thắc mắc hãy nói ra đi. Nếu biết, tôi sẽ nói ra tất cả cho cô nương rõ.

Thiếu nữ có vẻ bằng lòng, hỏi:

- Chẳng hay Quát Thương Sơn là nơi nào vậy ?

Quân Vũ liền đáp:

- Quát Thương Sơn cách đây mấy ngàn dặm, ở Triết Đông. Cô nương có thể đi thuyền ra Tam Diệp, đến Châu Giang, rồi bỏ thuyền mà đi bộ thì đến đấy được.

Thiếu nữ khẽ thở dài, nói:

- Chắc là trước kia người đã đến Quát Thương Sơn rồi.

Quân Vũ khẽ gật đầu nói:

- Phải, tôi đã hai lần đến đó.

Vẻ mừng rỡ thoáng trên nét mặt đẹp, thiếu nữ mỉm cười nói:

- Thế thì người biết Bạch Vân Hiệp chứ ?

Quân Vũ lạnh người, thầm nghĩ:

“Cách đây nửa năm, khi Bạch Vân Phi bị trọng thương, ta có đưa nàng về Triết Giang điều trị. Nàng cho biết chỗ của nàng ở là Bạch Vân Hiệp. Không biết thiếu nữ này vì lý do nào mà đến đấy. Ta phải hỏi rõ ra mới nói được.”

Nghĩ thế, chàng liền nói:

- Xem cô nương không phải là người thường, không hiểu cô nương đến Quát Thương Sơn, Bạch Vân Hiệp có việc gì ?

Nghe hỏi thế, gương mặt đang vui vụt xịu lại, nàng đáp giọng buồn buồn:

- Quả người đoán không nhầm. Tôi từ nhỏ đến giờ vẫn sống tại Bách Hoa Cốc và đây là lần đầu tiên tôi rời khỏi nơi ấy. Sở dĩ như vậy là vì trước khi mẹ tôi chết, người có dặn tôi sau mười năm, tôi phải đến Quát Thương Sơn để tìm một người. Đó là những lời hấp hối của mẹ, tôi không thể không nghe theo được...

Quân Vũ nghe thế cũng buồn lây theo nàng, nhưng chàng vẫn thắc mắc, nên e dè hỏi:

- Chẳng hay người mà mẹ cô nương bảo tìm là ai vậy ?

Thiếu nữ thở dài, đáp:

- Mẹ tôi bảo tìm một người. Thực ra thì tôi cũng chưa rõ mặt mày ra sao, mà cũng không rõ tên y là gì. Nhưng mẹ tôi có tả hình dáng của y cho tôi rõ. Hơn nữa mẹ tôi có họa một bức chân dung của y. Nếu tôi gặp mặt y, tôi sẽ biết ngay.

Quân Vũ thấy câu chuyện của thiếu nữ này kỳ lạ quá, nên trầm ngâm một lát rồi lại hỏi:

- Cô nương tìm người ấy để làm gì ?

Chàng không ngờ câu hỏi tầm thường của mình khiến thiếu nữ phải dàu dàu nét mặt. Rồi như không dừng được, nàng bật lên tiếng nức nở, ngược mặt nhìn chàng, ghen ngào nói:

- Khi mẹ tôi chết, người dặn tôi rằng: “Con ơi, khi mẹ chết rồi, con hãy ráng đến Quát Thương Sơn Bạch Vân Hiệp tìm cho ra hấn, rồi hãy đàn cho hấn nghe mấy khúc đàn tỳ bà mà mẹ đã dạy con, có thế mẹ mới ngậm cười nơi chín suối. Nói xong thì mẹ tôi chết ngay trên tay tôi.”

Dứt lời nàng lại khóc. Quân Vũ cũng không tránh được buồn lòng, nhưng chàng chợt nghĩ lại, rùng mình, hỏi:

- Tiếng đàn tỳ bà của cô nương rất lợi hại, đâu phải tiếng đàn thường mà lại đàn cho y nghe ?

Thiếu nữ lau nước mắt, nói:

- Mẹ tôi chỉ dặn tôi như thế, còn tại sao thì tôi không rõ. Thực ra, trước kia tôi nào hay là tiếng đàn tỳ bà ấy lại độc hại đến thế. Cho đến lúc tôi đàn cho người nghe và thấy người tỏ vẻ đau đớn, tôi lấy làm ngạc nhiên. Nhưng bây giờ tôi đã hiểu tiếng đàn lợi hại của tôi và hiểu ý của mẹ tôi bảo rồi.

Nghe nàng nói, Quân Vũ kinh ngạc thầm nghĩ:

- Quái ! Nàng bảo là không biết sự lợi hại của tiếng đàn, không biết nàng có dối ta chẳng. Nhưng xem nét mặt thì lời nàng nói có vẻ thành thật.

Chàng lẩm bẩm:

“Nàng mang trong người một tuyệt học mà không hay.”

Quân Vũ chợt hỏi:

- Cô nương bảo đã hiểu ý...

Thiếu nữ cướp lời:

- Có lẽ mẹ tôi ghét y lắm, nên mới mượn tiếng đàn tỳ bà này làm y đau khổ một chút.

Quân Vũ gật đầu tỏ ý hiểu, nói:

- Không những tiếng đàn này làm cho y phải đau khổ, mà còn có thể làm cho y bị nội thương trầm trọng, hoặc chết đi là khác.

Thiếu nữ khẽ ừ một tiếng rồi nói:

- Người nói có lý lắm, vì vậy nên hiện giờ tôi rất khó xử, không biết có nên tìm y hay không....

Trầm ngâm một lúc lại nói tiếp:

- Khi tôi còn nhỏ, mẹ tôi dạy tôi đàn mà không hề nói đến tác dụng của âm thanh ấy. Nếu tôi biết rõ tai hại của nó thì có lẽ tôi chẳng muốn học. Khổ thay ! Tôi đã cố tâm học hỏi và đàn được tất cả các âm điệu mà mẹ tôi đã dạy. Đến khi mẹ tôi chết, tôi lại giở bộ Qui Nguyên Mật Tập ra xem thì thấy các âm điệu có ghi trong kỳ thư ấy, và biết rằng tiếng đàn kia là một tuyệt học võ công. Tuy vậy tôi chưa đem áp dụng lần nào. Bây giờ được thử thách tôi mới cho là đúng.

Nghe nàng nói thế Quân Vũ thắc mắc vô cùng. Chàng ngược nhìn mặt nàng rồi cúi xuống nghĩ thầm:

“Trông mặt nàng rất nhân hậu, tư thái hồn nhiên, tất những lời nàng vừa nói không phải dối. Nhưng cũng khó mà tin được.”

Vàng trán cao khẽ nhíu lại, chàng càng nghĩ càng thấy không hiểu.

Rồi chàng chợt hỏi:

- Sao cô nương lại không bị chút phản ứng nói dối với âm điệu kỳ quặc này ?

Nở nụ cười duyên dáng, thiếu nữ đáp:

- Trong Qui Nguyên Mật Tập có dạy môn Đại Ban Nhược Huyền Công và có nói là nếu luyện môn này rồi thì có thể chống được âm hưởng độc hại của đàn tỳ bà. Khi mẹ tôi dạy cho tôi đàn, tôi chỉ làm theo lời chỉ giáo. Đến khi xem qua quyển mật tập thì tôi mới hay là mẹ tôi đã dạy tôi phép Đại Ban Nhược Huyền Công rồi...

Quân Vũ nghe đến đây mừng rỡ, nghĩ:

- Có lẽ Đại Ban Nhược Huyền Công hẳn là một môn nội công tuyệt kỹ. Nhưng nàng này trông đáng yếu ớt, mảnh mai như không nhuốm một chút võ công nào. Tại sao nàng bảo là đã luyện được môn nội công thượng thừa đó ? Vô lý thật ! Dầu sao thượng đẳng nội công này có vô hình đi nữa thì ít nhất cũng lộ ra một vài nét công phu chớ...

Thiếu nữ thấy chàng cứ lăm lăm nhìn nàng nên e thẹn, mặt đỏ bừng, ấp úng hỏi:

- Sao người lại nhìn... tôi... ?

Quân Vũ bị hỏi bất ngờ và nhận thấy cử chỉ mình sỗ sàng, nên có hơi ngượng, chỉ nói được mấy tiếng “a... a... a” rồi im luôn, mặt đỏ ửng lên.

Thiếu nữ mỉm cười nói:

- Tôi còn một việc nữa muốn nhờ người, không biết người bằng lòng không?

Qua phút lúng túng, Quân Vũ đáp:

- Cô nương đã hấp thụ được tuyệt học của Qui Nguyên Mật Tập vào người rồi, hiện giờ võ công khó ai sánh được. Không biết cô nương còn nhờ ở tôi điều gì ?

Nhìn chàng với ánh mắt dịu dàng, chứa đầy cảm tình đặc biệt, nàng nói:

- Đâu phải thế, thật ra những môn học ghi trong kỳ thư này tôi đã thuộc cả. Nhưng nào tôi có thích tập luyện, tôi chỉ vô tình luyện được Đại Ban Nhược Huyền Công và mấy điệu đàn thôi. Như thế bảo làm sao tôi không nhờ người được.

Dĩ nhiên là không thể tin được lời nàng nhưng cũng không tiện hỏi. Quân Vũ chỉ nhếch mép cười, rồi đánh trống lảng, nói:

- Cô nương đến Quát Thương Sơn Bạch Vân Hiệp, ngoài việc tìm người ấy, còn phải làm gì nữa không?

Chàng hỏi thế là vì lo sợ vụ này có dính líu với Bạch Vân Phi.

Thiếu nữ lắc đầu cười đáp:

- Mẹ tôi chỉ dặn tìm một mình y thôi.

Vẫn chưa yên tâm, Quân Vũ lại hỏi:

- Cô nương có quen với ai họ Bạch không ?

Khẽ cười chua chát, nàng đáp:

- Hồi giờ tôi chỉ quen biết có năm người là mẹ tôi, và bốn tỷ nữ mà người đã gặp. Mẹ tôi thì đã chết rồi, giờ chỉ còn bốn người này thôi.

Ngẫm nghĩ một lúc, nàng mỉm cười, nói:

- À ! Mà bây giờ thêm người nữa là năm.

Quân Vũ thấy thân thế của nàng như thế cũng thương thầm, định cất lời an ủi, thì nàng đã cướp lời:

- Người tên là Mã Quân Vũ phải không ?

Quân Vũ thấy nàng biết được tên mình, ngạc nhiên không ít, nghĩ thầm:

- Từ khi bước chân lên thuyền, ta chưa hề nói tên cho ai nghe cả, làm sao nàng lại trúng phóc như thế ?

Thiếu nữ này là người nhu mì, trầm lặng, nhất là đôi mắt sáng quắc biểu lộ một sự thông minh tuyệt đỉnh. Thấy Quân Vũ có vẻ nghĩ ngợi, nàng chớp mắt tỏ ra thông cảm, rồi cười nói:

- Người sao chóng quên thế ! Chính khi trước người đã nói với tôi mà.

Quân Vũ vẫn không sao nghĩ ra mình đã nói tên mình hồi nào. Chàng lắc đầu nói:

- Tôi đã moi sạch óc, mà không nhớ ra được tôi đã nói tên cho cô nương nghe hồi nào.

Thiếu nữ miệng cười duyên dáng, nói:

- Lúc này tôi đàn... làm người bị thương phải không ?

- Đúng thế.

- Vậy thì đúng rồi ! Khi người bị nội thương vì tiếng đàn ấy, tôi có mách cho người cách chữa trị, nhưng người ương ngạnh không nghe, có phải thế không ?

Quân Vũ mỉm cười vì chữ ương ngạnh nàng đã gán cho chàng rồi đáp:

- Phải.

- Khi người bị trọng thương đoán chắc là ghét tôi lắm, nên cương quyết không chịu nghe theo lời tôi, lúc ấy người lại lắc đầu và thét lên: “Mã Quân Vũ này có xem việc sống chết vào đâu.” Đó không phải người đã tự khai tên chỉ họ của mình rồi sao ?

Nghe thế Mã Quân Vũ mới chợt nhớ. Chàng nhìn nàng tỏ vẻ khâm phục, nghĩ thầm:

“Trí nhớ của nàng thực hiếm thấy. Chỉ vì từ lâu đã sống nơi núi thẳm rừng sâu, không hề tiếp xúc với người ngoài, nên nàng còn bỡ ngỡ và hơi quê một tí. Nếu được tiếp xúc với các nhân vật giang hồ, chẳng sớm thì muộn nàng sẽ trở thành một người đa mưu, túc trí, hành động thập phần sâu sắc.”

Chàng thường được nghe ân sư nói: “Khi một người mới chập chững trên con đường giang hồ, dầu trong sạch đến đâu mà lỡ bị kẻ tà ác dẫn dụ vào đường hắc đạo, thì nguy hại vô cùng. Khi ấy chẳng khác gì người bị sa lầy, càng vùng vẫy để thoát, càng bị nhận sâu xuống bùn nhơ, và cái hậu quả tai hại sẽ mang đến cái chết nhục nhã không bao giờ tha thứ họ, cái tiếng xấu xa còn để cho bọn tiểu bối chê cười, khinh rẻ.”

Người thiếu nữ này cũng vậy, nàng mới chớm bước ra đường hồ hải, con đường nàng đang đi và sẽ đi sau này, biết bao nhiêu là cạm bẫy. Những nhân vật giang hồ thiện tình thì ít, tà tính thì nhiều. Còn nàng quá non nớt, trí óc cũng như tâm hồn đều trắng toát như tờ giấy mới. Cái thiên tích của nàng vẫn giữ ấy có chắc gì sẽ giữ được mãi. Hiện tại nàng là một con người có đầy đủ đức tánh của một người, theo đúng nghĩa của nó. Sự sút kém về kinh nghiệm của nàng là một lợi điểm của bọn tà tâm. Nếu mai kia bị kẹt vào một hoàn cảnh hơi khó xử một tí, nàng có thể rời bỏ cả cái tốt nhất của con người, để trở thành một người xấu xa nhất. Từ tốt sang xấu chỉ có gang tấc. Ngược lại nàng muốn giữ cho tâm hồn luôn luôn trong sạch không phải là chuyện dễ nói, dễ làm.

Hơn nữa nàng là người hoài bảo tuyệt học, có một khối óc thông minh tuyệt đỉnh, việc rủi ro ấy nếu xảy ra cho nàng, kết quả nàng sẽ mang một tội lỗi vô tiền khoáng hậu. Lúc ấy con người nàng không còn của nàng nữa, mà của thú tính đê hèn, và người ta nhắc đến tên nàng với sự sợ hãi ghê tởm....

Nghĩ đến đây, trí chàng thoáng nổi lên hai hình bóng, một Tô Hùng và một Lâm Ngọc Bích.

Chàng rung mình một cái, thầm khẩn:

- Ta mong sao nàng thoát khỏi sự lợi dụng của bọn tà đạo...

Thời gian yên lặng nặng nề mà vẫn không thấy Quân Vũ lên tiếng, thần trí chàng như để đâu đâu. Thiếu nữ nín im không được nữa, khẽ nói:

- Chúng tôi vì ở mãi trong Bách Hoa Cốc, chưa từng đi đâu cả, nên có rất nhiều việc không biết đến. Tôi cần người, là kẻ lịch lãm giang hồ, đưa chúng tôi tới Quát Thương Sơn Bạch Vân Hiệp, không biết có được chăng ?

Nghe nàng hỏi, Quân Vũ chợt tỉnh, chàng “ồ” một tiếng, rồi đưa mắt nhìn nàng. Chàng thấy ở nàng hiện lên một nỗi băn khoăn như chờ đợi.

Khẽ thở dài, chàng uể oải nói:

- Tôi nghĩ việc đưa cô nương đến đó không phải khó nhọc gì, nhưng hiện tại tôi còn một việc rất quan trọng phải làm gấp, nên không thể nào nhận lời của cô nương được. Tôi cũng lấy làm tiếc không giúp đỡ gì cho cô nương trong trường hợp này.

Thiếu nữ chợt xịu mặt, mím cười nụ cười thất vọng, nói:

- Nếu người có việc cấp bách thì không thể...

Nàng nói chưa hết câu nhưng lại câm lặng, quay đầu nhìn dòng nước.

Quân Vũ lấy làm thương hại, nhưng việc tìm ân sư chàng không thể bỏ được...

Thời gian im lặng của hai người càng lúc càng nặng nề, không khí dường như cô đọng lại. Quân Vũ thấy đã lâu nàng vẫn không quay mặt lại. Nàng xem như không có chàng ở đây

vậy.

Chàng cảm thấy sự có mặt chàng ở đây cũng chẳng ích lợi gì, nên lẳng lặng lùi ra khỏi khoang thuyền.

Gặp nước xuôi nên mới đến giờ thì thuyền đã đến Gia Định rồi.

Mã Quân Vũ gọi chủ thuyền ngừng lại, rồi nhảy phốc lên bờ. Chàng chấp tay vái chào chủ thuyền, định nói vài lời cảm tạ, bỗng từ trong thuyền phát ra hai tiếng tưng tưng chiếc thuyền lắc mạnh một cái rồi vệt cách chàng mấy trượng.

Quân Vũ đứng ngẩn ngơ trên bờ sông, sững sờ dõi mắt trông theo bóng con thuyền và hy vọng được nhìn mặt thiếu nữ một lần cuối.

Nhưng thuyền vẫn trôi mau, không một cánh tay vẫy chào. Chàng cố nén tiếng thở dài phát ra từ sự thất vọng này.

Nghĩ lại những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, chàng chẳng khác nào như trải qua một giấc mộng êm đềm, bóng dáng người nữ nhân ấy thấp thoáng trong óc chàng, khi tỏ khi mờ như vì sao sáng ẩn sau lớp mây mù vậy.

Không thể nào hình dung được hình dạng nàng ra sao, chàng muốn gọi lại ký ức để tìm hình bóng nàng mà chiêm ngưỡng. Nhưng lạ lùng thay, khi chàng nghĩ đến chuyện khác thì bóng nàng lại hiện ra, rồi vụt biến mất, không để lại một dấu tích nào, khi chàng lưu tâm nghĩ đến nàng.

Quân Vũ ngẩn ngơ đứng nhìn theo cái chấm nhỏ dần, nhỏ dần cho đến khi không còn thấy gì nữa.

Chàng chợt hốt hoảng, như kẻ mới đánh rơi một vật gì quý báu nhất đời. Chàng cảm thấy một nỗi buồn vô cớ xâm nhập cơ thể như một cơn sốt, vừa êm dịu lại vừa lo sợ...

Đang thay đổi ý nghĩ, bỗng sau lưng chàng vang lên tiếng phật hiệu. Quân Vũ vì đắm mình trong ưu tư nên nào có để ý đến, chàng chỉ mơ hồ có nghe thế thôi. Nhưng cũng nhờ thế chàng hồi tỉnh, thầm trách:

“Mã Quân Vũ ơi ! Trọng trách của người hiện giờ đâu phải nhẹ ?”

Chàng nhớ đến sự an nguy của sư phụ lòng bồn chồn, bức rức khó chịu vô cùng, liền quay phắt lại định đi...

Bỗng chàng giật mình thấy dưới tàng cây rậm có một bóng hòa thượng vạm vỡ, tay cầm đồng trượng. Người ấy đã đến đây tự bao giờ chàng không rõ. Bỗng hòa thượng hướng mắt về phía chàng từ từ bước đến.

Quân Vũ thầm nghĩ :

- Người này đến đây từ hồi nào mà ta đâu hay ! Nếu hấn là kẻ tiểu nơn thì ta toi mạng rồi. Ta thật bực vô cùng.

Hòa thượng bước đi rất nhẹ nhàng, nhưng cứ mỗi bước chân lại in sâu xuống một dấu vết trên mặt đất cứng. Chỉ nhìn thế Quân Vũ cũng biết công lực người này thâm hậu đến bậc nào. Khi vừa cách chàng độ năm bước, lão hòa thượng cúi đầu về đằng trước, dáng điệu như người bị té vậy. Đồng thời một tiếng rú lạnh lạnh, đồng trượng từ tay lão hòa thượng bay vút đến ngực Quân Vũ, khí thế như vũ bão.

Mã Quân Vũ biết lão này muốn gây sự với mình rồi, giờ có muốn trốn tránh cũng không dễ gì, chỉ có cách là liều với lão ta một phen.

Nghĩ thế, chàng liền vận khí vào tả chưởng đánh bật ra để cản cây đồng trượng, đồng thời hữu chưởng hóa thành trảo, chộp ngay vào đầu trượng.

Hòa thượng thấy chàng trong chớp mắt đã bắt được đồng trượng nặng hơn trăm cân của lão, lòng chấn động.

Quân Vũ hét:

- Tôi trả lại đồng trượng cho đại sư đây.

Dứt lời Quân Vũ vận sức lao mạnh đồng trượng về phía hòa thượng.

Lần này vì chàng vận toàn lực vào cái ném ấy, nên cảm thấy trong người chấn động, chàng lùi lại hai bước, ứa ra một búng máu tươi, chấn thủy đau nhức, khó chịu vô cùng, mắt chàng hoa lên.

Thì ra nội thương chàng chưa khỏe hẳn mà phải vận dụng toàn lực nên tái phát trầm trọng như thế.

Trong khi đó lão hòa thượng lệ làng đưa tay bắt lấy trượng, bàn tay hơi đau buốt một cái, biết là sức mạnh của Quân Vũ khá hùng hậu.

Nhưng nhìn lại, thấy chàng phun máu mồm, biết chàng bị nội thương rồi. Lão liền cất tiếng cười ha hả, nói:

- Khí lực của tiểu thí chủ khá lắm đấy. Đồng trượng của lão phu đâu phải nhẹ, mà người bắt được, cũng đáng khen thay.

Mã Quân Vũ tuy là người trầm tĩnh sâu sắc, nhưng thấy lão hòa thượng phách lối lại có ý khiêu khích, nên chàng bốc giận, quên là mình đang bị nội thương, ráng sức vận chân khí vào đôn điền, hít một hơi dài, hét lớn:

- Nay đại sư, tôi và người không quen biết, cớ sao người lại muốn gây sự cùng tôi? Hơn nữa, người là kẻ tu hành, sao không lấy nhân nghĩa làm trọng, lại đi hiếp đáp kẻ khác?

Hòa thượng không đợi chàng nói dứt câu, cất tiếng cười khanh khách nói:

- Đó chỉ là hình phạt nhỏ mọn lúc ban đầu. Nếu không mau về chánh đạo, thì một ngày kia tính mạng người e khó bảo toàn.

Vừa dứt lời hòa thượng dùng một thân pháp kỳ dị, thân hình chệnh choạng như người say rượu, phóng mình biến mất. Thật nhanh nhẹn phi thường.

Mã Quân Vũ nghe hòa thượng nói mấy câu ấy, không hiểu gì cả. Đang lúc ngơ ngác chợt nhận ra thân pháp của lão hòa thượng quá lạ mắt. Những bước đi lảo đảo như người say rượu, thoạt trông thì dường như sắp té, nhưng kỳ thực lại vững chãi vô cùng. Mỗi bước đều có một vị trí nhất định, rõ là một công phu thượng thừa.

Quân Vũ nghĩ mãi mà không sao hiểu nổi đó là loại thân pháp gì?

Đến khi chàng định thần lại thì lão hòa thượng đã đi mất rồi.

Bấy giờ chàng mới cảm thấy chấn thủy đau như dao cắt, không còn đứng nổi. Chàng ôm bụng té quỵ xuống đất, mồ hôi trán đổ ra thấm ướt cả mặt, hai hàm răng nghiến kêu keng két. Chàng cố chịu đau nhưng phút chốc chàng lại ứa ra búng máu nữa. Chàng gắng gượng

dang hai tay thoa xát vào ngực, chấn thủy và bụng....

Bỗng tay chàng thấy cồm cộm dường như có hai vật gì trong người. Chàng chợt nhớ ra đó là hai hoàn thuốc mà thiếu nữ đã tặng.

Mừng quá, chàng lấy một viên bỏ vào mồm, mùi thơm bốc nức mũi. Chàng cảm thấy có một luồng hơi nóng chạy xuống tụ ở đờn điền. Một lát sau thì phân phối cả châu thân.

Không quá một khắc, trong người chàng khỏe lại như thường. Thật không ngờ viên thuốc ấy lại thần diệu như thế. Chàng liền lấy viên còn lại định bỏ vào mồm, nhưng chàng chợt nghĩ:

“Đơn hoàn này là thần dược, ta không nên xài phí. Biết đâu sau này nó chẳng giúp ta việc khác.”

Nghĩ thế, chàng liền cất hoàn thuốc còn lại vào trong áo, rồi tìm một chỗ thanh vắng ngồi xuống, theo pháp điều trị của thiếu nữ đã mách ở trên thuyền mà điều dưỡng.

Chẳng bao lâu, trời chập choạng tối, thương thế của chàng đã bớt rất nhiều.

Hoàng hôn đã rớt hẳn bên kia sườn núi, bóng đen lan dần. Quân Vũ vì quá lo lắng sự an nguy của sư phụ, nên lòng nóng như đốt. Chàng gỡ khinh công, dồn cả chân khí vào các đầu ngón chân. Mỗi cái búng chân của chàng trông mạnh mẽ và lanh lẹ vô cùng. Bóng chàng hóa thành một vệt khói mờ hồ trong đêm vắng.

Khi đến gần Bảo Quốc Tự, Quân Vũ ngừng lại nghỉ lấy sức, rồi lại tiếp tục men theo đường núi thẳng tiến vào Bảo Quốc Tự.

Vì đã có lần vào ngôi chùa này để cứu Tô Phi Phụng và đụng độ với một số cao thủ của Nga My, nên lần này đường lối vào chùa không còn bỡ ngỡ đối với chàng nữa.

Đến canh ba thì Quân Vũ đã tiến sâu vào khu rừng trên trăm dặm rồi. Chỉ có tiếng vỗ cánh của vài con chim ăn đêm, tiếng côn trùng rỉ rả, thỉnh thoảng đâu đây lại vang lên vài tiếng ghê rợn của một con cú mèo nào đó...

Tuy là người gan góc đầy mình, nhưng trước cái bóng tối bao la huyền hoặc ấy, Quân Vũ cảm thấy mình không còn đáng kể vào đâu nữa và lòng chàng rung động, cái ý niệm sinh tử đối với chàng lúc bấy giờ không thành vấn đề nữa. Chàng khẽ thở dài....

Ngước nhìn phía trước mặt một quả núi to tướng và cao nhất trấn trước mặt như muốn chế ngự cả vùng kế cận. Chợt nhớ đến phận sự, Quân Vũ đưa mắt quan sát cảnh vật chung quanh.

Chàng lẩm bẩm:

“Đã đến Vạn Phật Đỉnh rồi.”

Phải, chàng nghĩ không sai tí nào cả. Phía sau núi lớn này là một ngôi chùa hùng vĩ, xây cất đại quy mô và có một hệ thống canh phòng cẩn mật. Đó là Vạn Phật Tự.

Cách mấy ngày trước đây, chàng đã chạy trốn chết cố vượt khỏi nơi này. Trái lại bây giờ chàng lại lần mò tìm đến nó. Quân Vũ cũng biết những nhân vật trong ngôi bảo tự kia võ công đầy mình. Chàng không phải là địch thủ của họ.

Nhưng chàng chợt nghĩ:

“Môn phái Côn Luân ta đâu phải là thường. Danh tiếng Côn Luân đã từ lâu làm bạt

vía quần hùng trong võ lâm. Ta không thể làm giảm oai thế ấy được.”

Lần trước vì cứu Tô Phi Phụng mà chàng không nề gian khổ, xông vào hang hổ vầy vùng một phen rồi. Trận đấu ác liệt ấy, chàng không quên bao giờ. Cuối cùng chàng phải dùng tuyệt học Ngũ Hành Mê Tung mà thoát khỏi bọn cao tăng và cứu được Tô Phi Phụng. Nhưng chàng lại bị Chưởng Môn phương trượng Siêu Phàm bắt được, nhốt vào thủy lao. Chàng biết phen này bị bắt lần nữa, thì khó mà được sống trở về trước độc thủ của họ. Nếu may mắn sống sót cũng thành phế nhân thôi.

Nhưng nghĩ đến ân sư vì mình mà đến đây thì hùng khí trong người chàng bốc lên ngàn ngút, mắt chàng lóe lên một ý chí bất khuất.

Quân Vũ phóng mình nhanh như chớp trèo lên sườn núi không gây một tiếng động. Thân hình lao vun vút như tên bắn lệ không tả.

Lát sau, Quân Vũ đã đứng sững trên đỉnh núi. Thân hình chàng nổi bật trên bầu trời đầy sao, trông hùng tráng phi phàm. Chàng nhìn thấy rõ ràng các phòng ốc mà phái Nga My làm sào huyệt.

Chàng định phóng mình xuống đó, nhưng chợt nghĩ:

“Không biết sư phụ đã đến đây chưa ? Hành động lén lút của ta trái với luật lệ giang hồ ! Chi bằng ta cứ công khai yết kiến họ. Với tiếng tăm của Côn Luân chính phái, chắc họ không nỡ giấu giếm ta điều gì.”

Nghĩ thế, chàng rời chỗ ẩn, thong thả bước xuống chân núi...

Đi được vài bước, bỗng từ sau vang lên tiếng cười hăng hắc, tiếp theo một câu nói lạnh lùng :

- Khá khen cho tiểu thí chủ lớn gan đấy. Chắc thí chủ không muốn sống nữa thì phải ?

Giật thót người, Quân Vũ quay lại. Trước mặt chàng một thân hình vạm vỡ, đúng là hòa thượng mà chàng vừa gặp trên bến sông.

Chàng rùng mình nghĩ thầm:

“Thì ra hẳn là nhân vật của Nha My. Chắc hẳn đã báo trước cho môn phái biết là ta có xuất hiện nơi đây rồi. Nguy thật ! Ta phải khéo léo mới được.”

Quân Vũ liền cúi mình, thi lễ, nói:

- Vãn bối là môn đồ của Côn Luân phái, muốn....

Chàng chưa hết lời thì hòa thượng hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Ta đã rõ điều ấy rồi.

Hòa thượng đó đã đụng độ với chàng rồi, biết chàng không phải là địch thủ của mình. Nhưng trông sắc thái bình thản của chàng, lão không khỏi đem lòng khâm phục.

Lão bỗng cầm đồng trượng vụt lên không, thân lực thực ghê gớm. Cây đồng trượng nặng nề ấy bay vút cao đến ba, bốn trượng rồi lại rơi ngay xuống đỉnh đầu lão.

Lão như không để ý đến, nhìn Quân Vũ nói:

- Đã một lần ta cảnh cáo thí chủ rồi...

Nói đến đó thì đồng trượng chỉ cách đầu lão hơn một thước. Lão lệ làng đưa tay lên bắt lấy, trông nhẹ nhàng như không, và nói tiếp:

- Ta đã có lời khuyên tiểu thí chủ nên trở về chánh đạo, thế mà thí chủ còn dám tới đây !

Quân Vũ thấy công lực của lão như thế, nao lòng, nhưng chàng vẫn giữ nét bình tĩnh, mỉm cười nói:

- Thưa đại sư, đại sư là nhân vật của Nga My, thế thì hay quá, văn bối muốn...

Hòa thượng hự lên một tiếng rồi lạnh lùng nói:

- Lần trước Chưởng Môn sư đệ ta vì nể mặt giang hồ mà thả người trốn thoát. Người tưởng đâu chúng ta không đủ sức kềm chế người sao ? Lần này người đến đây là tự tìm cái chết bi thảm rồi.

Quân Vũ nghe nói giật mình, thầm nghĩ:

“Té ra lão này là sư huynh của Siêu Phàm đại sư, hèn chi công lực của lão ghê gớm thế...”

Chàng mỉm cười phân trần:

- Lần này văn bối tới đây chỉ muốn yết kiến quý Chưởng Môn để nói một việc.

- Việc gì, người nói trước ta nghe thử.

Quân Vũ bình tĩnh nói:

- Chẳng hay Huyền Thanh đạo trưởng của phái Côn Luân có ghé vào quý tự không ?

Về mặt hòa thượng đổi khác, hỏi lại:

- Thí chủ là người gì của Huyền Thanh đạo trưởng?

- Thưa đại sư, người đó chính là ân sư của văn bối.

Hòa thượng vui vẻ ra mặt. Lão thân mật hỏi:

- Lão sư phụ thí chủ đã hơn một lần gặp nhau. Sao sư phụ thí chủ còn ở Tam Thanh Quan chứ ?

Thấy lão hòa thượng có vẻ tha thiết với sư phụ mình, Quân Vũ lễ phép thưa:

- Thưa đại sư, gia sư đã về Kim Đỉnh Phong, Tam Nguyên Cung ở núi Côn Luân rồi !

Hòa thượng thân mật nói:

- Khi nào tiểu tử về gặp mặt sư phụ thì hãy nói có lão hữu Đồng Bản hòa thượng gửi lời thăm nhé. Thôi người hãy rút lui đi.

Nghe Đồng Bản hòa thượng bảo thế, Quân Vũ hơi lúng túng một chút, rồi lại mỉm cười nói:

- Thưa tiền bối, gia sư vì hay tin tiểu bối bị bắt tại Vạn Phật Tự nên vội đi tìm. Cũng vì lẽ ấy, mà văn bối mới một lần nữa đến đây mong gặp mặt ân sư.

Đồng Bản hòa thượng có vẻ không vừa ý, nói:

- Có phải người đến đây còn dụng ý nào khác chăng ? Phái Nga My và Côn Luân từ lâu ít khi giao thiệp với nhau, chỉ riêng bản tăng với lệnh sư có chút giao tình. Nếu người không phải là môn hạ của Huyền Thanh đạo trưởng thì ta đã cho người ném thử ba chiêu đồng trượng này rồi.

Mã Quân Vũ vẫn cương quyết:

- Trong võ lâm điều trọng nhất là tình sư đạo, văn bối đâu có tan xác trong Vạn Phật

Tự này đi nữa, cũng phải hỏi tung tích của ân sư.

Đồng Bản hòa thượng cau đôi mày rậm như ngẫm nghĩ, một lát mới nói:

- Lần trước tiểu tử đã có lần đại náo Vạn Phật Tự, may cho tiểu tử là khi ấy lão bản đi xa chưa kịp về. Hành động ấy sư đệ ta có nói với ta rõ cả. Tiểu tử phải biết rằng tiến vào vùng cấm địa của một tông phái là điều kỵ nhất trong giang hồ.

Quân Vũ nghiêm trang đáp:

- Điều ấy vẫn bối đã rõ, nhưng lần đi này vẫn bối định vào...

Quân Vũ chưa dứt lời, thì bỗng một tiếng cười trong trẻo ngắt lời:

- Vạn Phật Tự đâu phải là một cấm địa ghê gớm. Muốn vào thì vào, muốn ra thì ra. Mã Quân Vũ, nếu người thương lượng không được thì hãy phá tan Vạn Phật Tự này mà tìm ân sư, đừng có khách khứa gì cả. Người vào đây bái sơn tránh sao được tiếng chê cười của võ lâm cho người là hèn nhát. Người không sợ nhục khí anh hùng ư? Hơn nữa Siêu Phàm hòa thượng là người tự cao, tự đại, lại là tôn sư của một võ phái, dễ gì tiếp kiến cùng người...

Tiếng ngọt ngào, êm dịu, nhưng lời lẽ hàm ý ngang tàng. Quân Vũ nghe hơi quen, chàng chưa kịp đáp thì hòa thượng bỗng hét lớn:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử! Người tới đây làm gì?

Ngọc Tiêu Tiên Tử phát lên một chuỗi cười khanh khách, nói:

- Thừa đại sư, đã bốn năm năm rồi không gặp nhau, chắc đại sư vẫn mạnh khỏe chứ? Lần tiểu nữ đến đây chỉ mong thực hiện được một điều tâm nguyện thôi.

Dứt lời, thân mình nàng uyển chuyển tiến sát bên Mã Quân Vũ, tay phải cầm chiếc ngọc tiêu, tay trái đưa lên vuốt lại những sợi tóc rũ xuống trán, đôi mắt âu yếm nhìn Quân Vũ.

Quân Vũ nghe từ trong mình nàng toát ra một mùi hương kỳ lạ làm chàng ngây ngất.

Bỗng Đồng Bản hòa thượng hừ một tiếng khô kha, nói:

- Chỉ sợ người tới thì được mà về thì không có đường.

Nàng mỉm cười duyên dáng đáp:

- Đại sư sao khách khí thế? Tiểu nữ đến đây vì một lời hứa, nếu thực hiện xong điều ước nguyện ấy tiểu nữ đi liền. Đại sư dù có năn nỉ tiểu nữ cũng không ở lại đâu.

Đồng Bản hòa thượng dựng ngược đôi mày giận dữ, nói:

- Kẻ khác thì sợ Ngọc Tiêu Tiên Tử, chứ lão đây không coi người ra gì đâu.

Lập tức, cây đồng trượng trăm cân vũ động, miệng lão hú lên một tiếng lạnh lạnh, nhắm đầu Ngọc Tiêu Tiên Tử mà giáng xuống.

Ngọc Tiêu Tiên Tử khẽ mỉm cười, lách mình tránh, đồng thời vung tay đánh liên ba chiêu ngọc tiêu chớp nhoáng, đẩy lùi Đồng Bản hòa thượng về chỗ cũ.

Miệng nàng tươi cười nói:

- Đại sư quyết mời tiểu nữ này ở lại đây sao?

Mã Quân Vũ thấy nàng hành động như thế thì tức giận, rút trường kiếm trên lưng, nhảy vào tấn công nàng tới tấp.

Ngọc Tiêu Tiên Tử lẹ làng tránh mấy thế kiếm của chàng. Nụ cười vụt tắt, trên gương

mặt đẹp dễ gợi đôi nét ngạc nhiên, nói như hét:

- Mã Quân Vũ, người làm gì thế ? Chắc người điên rồi chẳng ?

Mã Quân Vũ không chịu kém, chàng trợn mắt hét:

- Ta đang nói chuyện cùng đại sư, ai bảo người xen vào ?

Đồng Bản hòa thượng giật mình kinh sợ, nghĩ thầm:

“Con ma đầu này nếu ra tay hạ độc thủ thì chắc sanh mạng tiểu tử này khó bảo toàn. Chính khi này hấn đến sát bên ta mà ta không hề hay biết, công lực như thế thực quả lợi hại.”

Nghĩ như thế, lão gọi Quân Vũ nói:

- Tiểu tử không phải là địch thủ của hấn đâu, hãy lui ra để ta lo liệu.

Vừa dứt lời, lão hòa thượng đã đứng sừng sững giữa Quân Vũ và Ngọc Tiêu Tiên Tử rồi. Quân Vũ không sao thấy kịp thân hình lão di động như thế nào, thực là một thân pháp kỳ ảo siêu phàm.

Bổng Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười nhìn lão hòa thượng nói:

- Đại sư ! Sao vội thế ! Tôi sẽ chờ đại sư nói chuyện với chàng xong, chúng ta đánh nhau cũng không muộn kia mà.

Đồng Bản hòa thượng nghe nói không sao hiểu được sự liên quan giữa tiểu tử họ Mã cùng cô nàng này. Lão quay lại nhìn Mã Quân Vũ như dò xét.

Quân Vũ vội cất kiếm, chấp tay vái Đồng Bản hòa thượng một cái, rồi nói:

- Xin lão đại sư cho biết gần đây gia sư có đến Vạn Phật Tự chăng?

Đồng Bản hòa thượng lắc đầu nói:

- Điều đó thì lão chưa hề nghe ai nói tới bao giờ.

Quân Vũ chợt nhớ ra là ân sư và Ngọc Tiêu Tiên Tử cùng rời Côn Luân một lượt, chàng thầm nghĩ:

“Như vậy thì tung tích ân sư chắc con ma đầu này chắc biết rõ. Ta chỉ cần hỏi nàng là xong.”

Quân Vũ vội quay lại phía Ngọc Tiêu Tiên Tử, dịu giọng hỏi:

- Thưa cô nương, chẳng hay sư phụ tôi đâu rồi?

Ngọc Tiêu Tiên Tử vừa bị chàng tấn công mấy thế kiếm, lòng còn giận, nghe chàng hỏi biết chàng đang cần mình, nên làm eo, lạnh lùng nói:

- Tôi không biết !

Quân Vũ nghe nàng hằn học như thế, biết nàng giận hành động lỗ mãng của mình vừa rồi, nhưng chàng không muốn xin lỗi, chỉ mỉm cười hỏi:

- Không phải cô nương và sư phụ tôi cùng rời Côn Luân một lúc sao ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười gằn nói:

- Sư phụ người đâu phải là con nít lên ba ? Lão muốn đi đâu không lý lại nói với ta sao?

Quân Vũ nghe nói tức giận thét:

- Khốn nạn ! Sao người dám vô lễ với tôn sư ta ?

Nàng vẫn lạnh lùng khiêu khích:

- Tôi nói thế mà vô lễ ư ? Nếu có vô lễ thì người làm gì ta được chứ ?

Thấy nàng ngạo mạn, Quân Vũ tức giận vô cùng, nhưng liệu sức mình không đấu lại nàng, hơn nữa tung tích sư phụ chưa tìm ra, mà nàng có thể là đầu mối của cuộc tìm kiếm này, nên chàng chỉ biết ngẩn người ra trừng trừng nhìn nàng, biểu lộ một tức giận tột độ.

Ngọc Tiêu Tiên Tử chỉ thấy cử chỉ của chàng như thế, không nén được, bật cười thành tiếng.

Quân Vũ tức giận hét:

- Người không nói thì thôi, sao lại cười ? Ta đâu phải là kẻ làm trò hề ?

Nàng từ từ tiến bước đến bên chàng, dịu giọng :

- Xem bộ tịch tiểu hiệp có vẻ tức giận lắm ! Thôi giận vừa vừa vậy, kéo uất khí xông lên thì chết đấy.

Không tự chủ được nữa, Quân Vũ vung song chưởng đập thẳng vào người nàng, hét lớn:

- Mặc ta, ai cần người lo !

Như đã đoán trước, nàng lạnh lẽo né sang một bên, rồi vung chưởng Chop lấy cổ tay chàng, miệng vẫn giữ nụ cười duyên đáng nói:

- Nếu tôi chết thì tiểu hiệp cũng chết theo. Vì đêm nay một mình tiểu hiệp khó thoát khỏi nơi này. Tiểu hiệp đâu có biết chúng ta bị họ bao vây rồi.

Quân Vũ thấy nàng cười nói rất dịu dàng, nét mặt thanh thoát, có vẻ thành thực, nên ngạc nhiên, tự nghĩ:

“Sao nàng biết ta đang bị vây ? Lời nàng có vẻ thực lắm. Thực nhục nhã cho ta quá ! Đường đường một thân nam tử mà bị một người con gái chê. Mối nhục này ngày sau ta phải rửa cho sạch mới được.”

Nghĩ thế chàng vận khí vào cánh tay phải vùng mạnh một cái, thoát khỏi tay Ngọc Tiêu Tiên Tử, miệng hét lớn:

- Đừng có nói nhảm, ta giận...

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười :

- Người có giận cũng không làm gì được ta.

Nàng vừa nói dứt, chợt từ xa xuất hiện bốn bóng đen vùn vụt tiến tới chỗ ba người. Phút chốc bốn người đã hiện ra trước mặt. Họ vây lấy Quân Vũ và Ngọc Tiêu Tiên Tử vào giữa. Thì ra đó là bốn hòa thượng.

Quân Vũ thấy thế giật mình, trong khi Ngọc Tiêu Tiên Tử cười khanh khách nói:

- Sao, người huynh đệ ? Nếu lúc này mà chưởng lực của người đập tôi chết thì giờ chỉ còn mỗi một mình người, liệu có đủ sức thoát khỏi tay họ không ?

Mã Quân Vũ tuy gặp cảnh khó khăn này, nhưng nghe nàng nói cũng không khỏi tức giận. Chàng định phản đối, nhưng nhìn lại bốn cường địch bao quanh nên thầm nghĩ:

“Tình thế này mà ta và nàng còn cãi nhau thì chỉ lợi cho địch thôi. Nàng tuy liễu lĩnh đến đây cứu ta thật, lại bướng bỉnh đáng ghét, nhưng võ công cao siêu, không chừng nàng có

thể giúp ta thoát được đấy.”

Nghĩ vậy, chàng đành nuốt nước bọt, nín thình nhìn nàng. Trong lúc đó Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn mỉm cười nhìn chàng như không có gì xảy ra cả.

Quân Vũ quay lại phía Đồng Bản hòa thượng nói:

- Văn bối biết đại sư là bạn của ân sư, nên không nỡ ra tay. Nhưng văn bối cũng mong đại sư vì tình bằng hữu mà làm ơn cho văn bối gặp Chưởng Môn, để hỏi về tung tích ân sư.

Đồng Bản hòa thượng bối rối vô cùng, nghĩ đến bạn, lòng lo lắng, quay lại hỏi bọn hòa thượng :

- Huyền Thanh đạo trưởng của phái Côn Luân có đến đây không ?

Một trong bốn hòa thượng tay cầm thiết trượng bước đến trước mặt Đồng Bản hòa thượng cúi đầu cung kính, nói:

- Đệ tử chưa từng nghe đến chuyện ấy, nhưng người thanh niên này là kẻ khí phách, trước đây mấy bữa gã đến đây phá quấy, sau bị chặn đánh nhưng gã thoát được. Vì việc này mà nhị sư huynh con bị khiển trách nặng nề. Không ngờ nay gã lại mang xác đến nộp, lần này không thể để gã thoát được.

Về mặt Đồng Bản hòa thượng nghiêm nghị nói với Quân Vũ :

- Nể mặt Huyền Thanh đạo trưởng, một lần nữa ta tha người. Thôi hãy xuống núi đi.

Nghe Đồng Bản hòa thượng bảo phải xuống núi, Quân Vũ lo lắng vô cùng, nghĩ đến ân sư lòng xốn xang bức rức. Chàng quay lại phía Ngọc Tiêu Tiên Tử, chỉ thấy nàng đưa tay vuốt tóc, nét mặt nhìn chàng mỉm cười, như không hay biết gì đến chuyện xảy ra chung quanh cả.

Quân Vũ muốn hỏi nhưng ngại nàng cự nự, nên lại quay sang Đồng Bản hòa thượng, lễ phép hỏi:

- Văn bối được biết ân sư đã đến Vạn Phật Tự rồi. Tiền bối là lão hữu của gia sư, mong tiền bối giúp tôi tìm ra tung tích của người.

Đồng Bản hòa thượng có vẻ khó chịu, nói:

- Người hãy xuống trước đi, để lão hỏi lại. Nếu có thì lão sẽ khuyên Chưởng Môn để cho lệnh sư được trở về.

Quân Vũ lật đật nói:

- Nhờ tiền bối giúp văn bối được gặp Chưởng Môn....

Chàng chưa dứt lời thì có một tiếng hét lớn:

- Với tài năng thô thiển của người mà cũng đòi gặp Chưởng Môn của chúng ta sao ?

Quân Vũ quay phắt lại, trừng mắt nhìn bốn hòa thượng. Thì ra kẻ phát ra tiếng ấy là tăng nhân khi nãy đã nói chuyện với Đồng Bản hòa thượng. Lửa giận bốc lên ngàn ngút, chàng định ra tay thì Ngọc Tiêu Tiên Tử cười gằn một tiếng nói:

- Hòa thượng phách lối như thế, chắc là chán sống rồi hả ?

Tăng nhân này là môn hạ thứ ba của Siêu Phàm Chưởng Môn, pháp danh là Tâm Lôì và cũng là người đệ tử mà Siêu Phàm cưng nhất. Vì thế võ nghệ của hắn cao hơn các sư huynh của hắn nhiều nên hắn sinh ra kiêu ngạo, coi thiên hạ không ra gì. Lần trước Quân Vũ

đột nhập vào chùa thì hấn đang bận việc phải đi xa chưa về. Lúc về đến, nghe hai sư huynh cố sức chặn Mã Quân Vũ mà không được, lòng hấn tức giận vô cùng, muốn đi tìm chàng ngay nhưng sư phụ hấn lại không cho phép. Bây giờ gặp mặt Quân Vũ, hấn muốn ra tay ngay nhưng Đồng Bản hòa thượng là sư bá hấn nên hấn nể mặt không dám động thủ. Hấn chỉ nhìn Quân Vũ với đôi mắt đầy cảm tức thôi.

Đến khi nghe Quân Vũ đòi theo sư bá để gặp Chưởng Môn, hấn không thể nín được nên bật to tiếng như vậy. Nào ngờ Ngọc Tiêu Tiên Tử dùng lời khinh miệt làm cho hấn càng thêm tức giận. Hấn ngờ đâu rằng Ngọc Tiêu Tiên Tử là con người ghê gớm đến sư phụ hấn còn phải nể sợ. Đồng Bản hòa thượng, sư bá của hấn cũng ngán thẳm.

Tâm Lô vì không biết trời cao đất rộng ra sao, nên vừa nghe cô gái đẹp nói, lửa giận nổi lên, phóng mình nhảy đến bên nàng, quay ngang thiết trượng phát ra một chiêu Kim Cương Tô Vũ, miệng hét lớn:

- Ta cho ngươi nếm mùi võ công của Tâm Lô này, để xem ai chán sống cho biết ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười khinh bỉ, nhẹ nhàng lách sang một bên, quay lại hỏi Quân Vũ:

- Tôi có nên lấy mạng hấn không ? Hấn phách lối quá sức, không còn chịu nổi.

Quân Vũ biết chắc hòa thượng trẻ này không phải là địch thủ của nàng, lại nghĩ đến công việc mình chưa đi đến đâu cả, nên lo lắng nói:

- Cấm không được đả thương hấn.

Như thấu tận tâm can chàng, Ngọc Tiêu Tiên Tử cười, rồi quay lại vừa tấn công Tâm Lô vừa nói:

- Nếu vậy thì cho hấn nếm chút đau đớn để bỏ bớt cái tánh ngông cuồng, coi trời đất chỉ rộng bằng ngôi chùa của hấn ở mà thôi.

Nói xong, tay nàng cầm chiếc ngọc tiêu phóng ra liên tiếp ba thế tiêu kỳ ảo, đẩy lui Tâm Lô ra sau. Rồi nhanh như chớp, chiếc ngọc tiêu trên tay nàng khẽ vung lên. Hai tăng nhân đứng trước gần Tâm Lô cũng bị đánh bật ra. Tay trái nàng vận khí phát ra một thức Phi Khử Truy Phong mạnh như vũ bão. Hành động của nàng liên tục, và lẹ đến nỗi không ai còn nhìn kịp nữa.

--- oOo ---